

Opinia z inicjatywy własnej Komitetu Regionów „Nowe perspektywy przeglądu rozporządzenia w sprawie EUWT”

(2011/C 104/02)

KOMITET REGIONÓW

- Zwraca uwagę, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna pomaga UE, wszystkim państwom członkowskim i jednostkom samorządu terytorialnego sprawniej reagować na wyzwania, jakie globalizacja stanowi dla Europy, oraz zapobiegać możliwej utracie jej wpływów.
- Zauważa, że EUWT mogą stanowić prawną odpowiedź Wspólnoty na instytucjonalizację współpracy terytorialnej wewnątrz Unii, bez uszczerbku dla możliwości wyboru przez jednostki samorządu terytorialnego innych form i wzorców o naturze prawnej lub nieposiadających osobowości prawnej, choć takie rozwiązania nie miałyby charakteru czysto wspólnotowego, a raczej międzynarodowy.
- Uważa, że EUWT stwarza także interesujące perspektywy jako swoiste laboratorium systemu wielopoziomowego sprawowania rządów, oraz zaleca przygotowanie odrębnego programu z udziałem finansowania wspólnotowego, zasadniczo ze środków EFRR, który służyłby do tworzenia nowych EUWT lub do przekształcania planowanych projektów współpracy zarządzanych w ramach starych, konwencjonalnych systemów.
- Uważa, iż organom zarządzającym programami należy przypomnieć i jasno stwierdzić w przyszłym zmienionym rozporządzeniu o EUWT (WE) nr 1082/2006, że EUWT nie mogą być pod żadnym pozorem dyskryminowane, jeśli chodzi o udział we wspólnotowych inicjatywach, procedurach przetargowych i programach, tym bardziej, że już sam fakt istnienia EUWT świadczy o uznanym trwałym ugrupowaniu europejskim, które spełnia zwyczajowe wymogi dotyczące cech ponadnarodowych.
- Z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Prezydium KR-u 26 stycznia 2011 r. o utworzeniu platformy EUWT KR-u, w ramach której można by przeprowadzać stałą ocenę wdrażania rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 i ewolucji samych ugrupowań.

Sprawozdawca: Alberto Núñez Feijóo (ES/PPE), przewodniczący rządu autonomicznego regionu Galicji

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Stwierdza, że europejskie ugrupowanie współpracy terytorialnej (EUWT) to nowy rodzaj osobowości prawnej ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1082/2006⁽¹⁾. Zgodnie z art. 18 rozporządzenie weszło w życie 1 sierpnia 2006 r., a miało zacząć obowiązywać najpóźniej od 1 sierpnia 2007 r., z wyjątkiem art. 16, który stanowi, że państwa członkowskie muszą ustanowić wszelkie właściwe przepisy gwarantujące skuteczne stosowanie rozporządzenia, i który zaczął obowiązywać już od 1 sierpnia 2006 r.

2. Przypomina, że zgodnie z art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej zadaniem Komisji jest czuwanie nad stosowaniem traktatów i środków przyjętych na ich podstawie przez instytucje, jak również nadzorowanie stosowania prawa UE pod kontrolą Trybunału Sprawiedliwości.

3. Zwraca uwagę, że zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 „do dnia 1 sierpnia 2011 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, w razie potrzeby, propozycje zmian”.

4. Mając na uwadze analizę sytuacji z punktu widzenia europejskiej doktryny prawnej i jej porównanie z faktycznym stanem wdrażania rozporządzenia, jest zdania, że opinia z inicjatywy własnej przygotowana została we właściwym momencie. Posłuży ona przeprowadzeniu wyczerpującej analizy EUWT i jego funkcjonowania w praktyce, co z kolei ułatwi zmianę rozporządzenia nr 1082/2006 celem dostosowania go do potrzeb, które wyłoniły się podczas przeprowadzonych wcześniej przez Komitet konsultacji oraz w trakcie przygotowywania opinii.

5. Przypomina, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nadaje takie samo znaczenie spójności terytorialnej jak spójności społecznej i gospodarczej, oraz że instrument EUWT może być ważnym narzędziem politycznym i prawnym umożliwiającym wdrożenie tej zasady.

6. W związku z nowym sformułowaniem „spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” przytacza art. 174 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: „Wśród regionów,

o których mowa, szczególną uwagę poświęca się obszarom wiejskim, obszarom podlegającym przemianom przemysłowym i regionom, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, takim jak najbardziej na północ wysunięte regiony o bardzo niskiej gęstości zaludnienia oraz regiony wyspiarskie, transgraniczne i górskie”.

7. Przypomina, że w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przywołuje się specyficzną sytuację regionów najbardziej oddalonych i konieczność przyjęcia środków dostosowanych do ich szczególnych warunków.

8. Zwraca uwagę, że dotychczas EUWT powstawały głównie w regionach przygranicznych i, w mniejszym stopniu, wyspiarskich.

9. Przypomina, że z treści motywów rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 jasno wynikają przesłanki, którymi kierował się prawodawca wspólnotowy przy podejmowaniu tak ważnej decyzji, jaką jest utworzenie nowej konstrukcji prawnej tego rodzaju i włączenie jej do porządku UE: po pierwsze, zwiększenie spójności Unii i ułatwienie współpracy terytorialnej; po drugie, zmniejszenie trudności związanych z tą współpracą; po trzecie, wzmocnienie współpracy w wyniku rozszerzenia granic UE po przyjęciu nowych członków; a po czwarte, przezwyciężenie niedostatków wcześniejszych struktur prawnych, takich jak europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych, w celu zorganizowania współpracy w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (dawniej: inicjatywy INTERREG).

10. Stwierdza, że w rozporządzeniu (WE) nr 1082/2006 obok przesłanek prawnych wskazano również na finansowe i gospodarcze korzyści, które mogą wynikać z dobrowolnego realizowania współfinansowanych przez UE programów lub projektów współpracy terytorialnej poprzez EUWT, jako jeden z instrumentów współpracy terytorialnej. W każdym razie podstawowym kryterium kwalifikującym do współfinansowania powinna być jakość każdego ze złożonych wniosków.

11. Pragnie podkreślić w tym kontekście, że w art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1080/2006⁽²⁾ wyraźnie zezwolono, by EUWT mogły zarządzać programami operacyjnymi w ramach celu Europejska współpraca terytorialna. Państwa członkowskie przekazują ugrupowaniom obowiązki instytucji zarządzającej i wspólnego sekretariatu technicznego. Obowiązki te powinny także obejmować odpowiedzialność finansową wobec Komisji Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT); Dz.U. L 210, z 31.7.2006.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999; Dz.U. L 210 z 31.7.2006.

12. Wskazuje, że w art. 3 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 1083/2006⁽³⁾ stwierdzono, iż cel „Europejska współpraca terytorialna” ukierunkowany jest „na umacnianie współpracy transgranicznej poprzez wspólne inicjatywy lokalne i regionalne, umacnianie współpracy transnarodowej za pomocą działań sprzyjających zintegrowanemu rozwojowi terytorialnemu powiązanemu z priorytetami Wspólnoty oraz umacnianie współpracy międzyregionalnej i wymiany doświadczeń na właściwym szczeblu terytorialnym”.

13. Podkreśla, że z art. 7, 38 i pozostałych odnośnych artykułów rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, jak też z rozdziału III i przepisów uzupełniających rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 wynika, iż celem jest poprawa spójności poprzez nasilenie i ulepszenie współpracy terytorialnej wewnątrz Unii, co najlepiej i najefektywniej uda się zapewnić dzięki instytucjonalizacji.

14. Zwraca uwagę, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna pomaga UE, wszystkim państwom członkowskim i jednostkom samorządu terytorialnego sprawniej reagować na wyzwania, jakie globalizacja stanowi dla Europy, oraz zapobiegać możliwej utracie jej wpływów.

15. Na koniec zauważa, że EUWT mogą stanowić prawną odpowiedź Wspólnoty na instytucjonalizację współpracy terytorialnej wewnątrz Unii, bez uszczerbku dla możliwości wyboru przez jednostki samorządu terytorialnego innych form i wzorców o naturze prawnej lub nieposiadających osobowości prawnej, choć takie rozwiązania nie miałyby charakteru czysto wspólnotowego, a raczej międzynarodowy.

16. Uważa, że EUWT stwarza także interesujące perspektywy jako swoiste laboratorium systemu wielopoziomowego sprawowania rządów zaproponowanego przez Komitet Regionów w białej księdze. Zważywszy na wkład, jaki EUWT może wnieść do realizacji celów strategii „Europa 2020”, sądzi, że odpowiedniej wielkości EUWT, takie jak ugrupowania zajmujące się działaniami makroregionalnymi, mogłyby być pomocne przy zawieraniu umów w sprawie partnerstwa na rzecz rozwoju i inwestycji, o których Komisja Europejska wspomniała w komunikacie z 19 października 2010 r. w sprawie przeglądu budżetu jako o narzędziu wdrażania strategii „Europa 2020”, które niestety zostało ograniczone do stosunków Komisja – państwa członkowskie.

Faktyczne stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1082/2006

17. Jednakże stwierdza, że faktyczny stan różni się od logicznych i pożądaných oczekiwań, którymi kierował się prawodawca wspólnotowy w swojej decyzji o tak brzemiennej skutkach prawnych, mimo że EUWT została powołana ad hoc na

mocy prawa wspólnotowego celem ułatwienia współpracy terytorialnej wewnątrz Unii i wydawało się na początku, że rozporządzenia dotyczące funduszy wspólnotowych sprzyjają zastosowaniu tej formy w ramach europejskiej współpracy terytorialnej.

18. Po przeprowadzeniu szeroko zakrojonych konsultacji z przedstawicielami Parlamentu, Rady i Komisji oraz podczas spotkań, w których uczestniczyli nie tylko członkowie Komitetu, lecz także różne europejskie organizacje regionalne oraz specjaliści z tej dziedziny, okazało się, że tylko niewielka liczba EUWT zarządza programami lub projektami współpracy terytorialnej współfinansowanymi z funduszy wspólnotowych.

19. Przyznaje, że zgodnie z art. 7 ust. 3 drugi akapit rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 wiele EUWT wypełnia inne określone zadania związane ze współpracą terytorialną, które nie otrzymują wsparcia finansowego UE.

20. W tej sytuacji wskazane jest przeprowadzenie dokładnej analizy przyczyn rozdźwięku między oczekiwaniami a rzeczywistością oraz zaproponowanie szczegółowych środków na rzecz przezwyciężenia niedostatków, wychodząc z założenia, że filozofia i cele przyświecające prawodawcy wspólnotowemu przy tworzeniu EUWT są obecnie nawet bardziej aktualne ze względu na to, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej umieszcza spójność terytorialną na równi ze spójnością gospodarczą i społeczną.

21. Wkład Komitetu może również pomóc Komisji w opracowaniu sprawozdania dla Parlamentu i Rady w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 oraz, w razie potrzeby, propozycji zmian.

22. Uważa, że opinia Mercedes Bresso (CdR 308/2007 fin), przyjęta przez Zgromadzenie 18 czerwca 2008 r., stanowi doskonałą podstawę do przeprowadzenia dogłębnej analizy powodów uniemożliwiających EUWT przekształcenie się we wspólnotowy instrument prawny w całym tego słowa znaczeniu, który służyłby instytucjonalizacji i konsolidacji współpracy terytorialnej wewnątrz Unii.

23. We wspomnianej powyżej opinii stwierdzono, iż „na szczeblu wspólnotowym należałoby zachęcać do stosowania EUWT jako preferowanego narzędzia współpracy” (punkt 25) oraz podkreślono, że „wdrożenie rozporządzenia powinno być również odpowiednio koordynowane, tak aby poszczególne akty prawne opracowane przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia (WE) 1082/2006 były do siebie dopasowane i nie zawierały żadnych niezgodności” (punkt 32).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999; Dz.U. L 210 z 31.7.2006.

24. Ponadto w opinii zaleca się zastosowanie bodźców, takich jak „przygotowanie odrębnego programu z udziałem finansowania wspólnotowego, zasadniczo ze środków EFRR, który służyłby do tworzenia nowych EUWT lub do przekształcania planowanych projektów współpracy zarządzanych w ramach starych, konwencjonalnych systemów” (punkt 48), a także „włączenie do ogłoszeń opracowywanych przez Komisję wyższych wymagań co do skuteczności przy ocenie projektów, jeśli są one związane z utworzeniem EUWT, oraz uwzględnienie kwestii jego trwania po zakończeniu samego projektu. Przyczyniłoby się to do nadania instytucjonalnego charakteru kulturze współpracy w perspektywie średnio- i długoterminowej i do poszukiwania nowych formuł finansowania obok sięgania do budżetu wspólnotowego” (punkt 49).

25. Zwraca uwagę, że mimo współpracy wielu europejskich jednostek terytorialnych oraz rozbudzonych oczekiwań, od 1 sierpnia 2007 r. utworzono bardzo niewiele EUWT. Również obecnie tworzy się zaledwie nieliczne EUWT, mimo rozpoczęcia rozmaitych projektów w dziedzinie europejskiej współpracy terytorialnej, a zwłaszcza projektów finansowanych z funduszy wspólnotowych.

26. Zauważa, że EUWT napotykają przeszkody wynikające z prawodawstwa krajowego dotyczącego ogólnie rekrutacji, udostępniania pracowników i zarządzania personelem, choć są one strukturami współpracy terytorialnej, które powinny móc korzystać z pewnej elastyczności w tym zakresie. Stwierdza ponadto, że fakt fizycznego wykonywania pracy w jednym kraju dla struktury, której siedziba znajduje się w drugim kraju, stwarza poważne problemy prawne, jeśli chodzi o kwestie emerytalne, ochrony socjalnej i zobowiązań podatkowych. Wobec tego proponuje, by w rozporządzeniu uściślić, że pracownicy tacy podlegają przepisom prawnym kraju, w którym pracują, zamiast przepisom kraju, w którym znajduje się siedziba organu.

27. Podkreśla przy tym dobrowolny charakter EUWT jako instrumentu realizacji współpracy terytorialnej, w związku z czym decyzja, jakie formy tej współpracy są najbardziej odpowiednie, musi nadal pozostać w kompetencji władz lokalnych i regionalnych.

Usprawnienie wdrażania formuły EUWT

28. Z zebranych informacji dedukuje, że trudności z wdrażaniem EUWT jako wspólnotowej konstrukcji prawnej mogą mieć trzy przyczyny, a mianowicie materialno-prawne, proceduralne oraz gospodarczo-finansowe.

29. Ocenia, że w świetle badań i sprawozdań dotyczących EUWT, zarówno zleconych przez Komitet, jak też wykonanych przez środowisko naukowe, można sądzić, iż istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, by problemy miały swoje korzenie w niejasnym statusie prawnym tejże konstrukcji, np. braku wyraźnej definicji jako podmiotu prawa publicznego bądź prywatnego.

30. Większość dowodów wskazuje, iż faktyczne przeszkody natury prawnej leżą w procedurach, gdyż wdrażanie rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 nie jest koordynowane ani autonomicznie przez państwa członkowskie między sobą, ani przez organa Wspólnoty.

31. Uważa, że w obliczu takiej sytuacji któryś z organów wspólnotowych powinien określić sposoby wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 w prawie krajowym, nawet jeśli nie miałyby to charakteru wiążącego.

32. Popiera, by Komisja zaproponowała we wniosku dotyczącym przeglądu rozporządzenia, praktyczne działania proceduralne służące skróceniu długich terminów rozpatrywania wniosków, które nie zawsze można skompensować domniemaniem zgody w wypadku braku odpowiedzi ze strony administracji, zwłaszcza, gdy jednostki terytorialne z coraz większej liczby państw członkowskich wchodzić będą w skład EUWT. Strony trzecie, jak np. instytucje kredytowe, kontrahenci i pracownicy, domagają się większej pewności prawnej.

33. Podkreśla, że w tego rodzaju działaniach proceduralnych trzeba uwzględnić potrzebę zorganizowania wspólnych spotkań wszystkich jednostek terytorialnych uczestniczących w EUWT ze wszystkimi krajowymi organami wydającymi zezwolenia, tak aby uniknąć niekończącego się przesyłania projektów konwencji i statutów, nieustannie zmienianych następującymi po sobie i niezwiązanymi ze sobą czynnikami.

34. Opowiada się ponadto za opracowywaniem i ustalaniem – w ścisłej współpracy z Komisją Europejską i z wykorzystaniem utworzonej w KR-ze platformy EUWT – przykładów najlepszych wzorców działania EUWT, uwzględniających w szczególności cele polityki spójności, strategii „Europa 2020” oraz strategii makroregionalnych.

35. Dostrzega przydatność proponowania wszystkich właściwych zezwoleń krajowych w jednym akcie i w następstwie prowadzonego jednocześnie ze wszystkimi partnerami bardzo ścisłego dialogu, bez uszczerbku dla swobody decydowania władz krajowych i niezależnie od dalszych formalności wymaganych dla uzyskania krajowego zezwolenia.

36. Przy okazji pragnie wskazać, że wspólne spotkania wszystkich partnerów i władz krajowych mogłyby nie tylko przyczynić się do znaczącego zmniejszenia obiegu tekstów i skrócenia procedur, lecz także pozwoliłyby uwzględnić innowacyjne rozwiązania problemów stojących zwykle przed EUWT w zakresie personelu i opodatkowania, mając na uwadze, iż przewidziane w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 źródła prawa umożliwiają wprowadzenie pewnych zmian w konwencjach i statutach każdego EUWT.

37. Podkreśla znaczenie dobrowolnego wniosku o sporządzenie techniczno-prawnej opinii w sprawie całkowitej zgodności konwencji i statutów każdego zaproponowanego EUWT z rozporządzeniem (WE) nr 1082/2006. Opinia taka byłaby niewiążąca, zgodna z prawem wspólnotowym i przygotowana przez grupę ekspertów prawa wyznaczonych przez Komitet Regionów. Zamiast takiej techniczno-prawnej opinii podmioty zamierzające utworzyć EUWT mogłyby – również dobrowolnie – powierzyć owym ekspertom zadanie wspierania ich we wspomnianym wyżej bliskim i wspólnym dialogu oraz w opracowaniu ram prawnych i technicznych EUWT.

38. Zaleca stosowanie procedury uproszczonej przy wprowadzaniu w statucie i konwencji wszelkich zmian dotyczących partnerstwa, budżetu, udziału nowych partnerów stowarzyszonych, przyjęcia jako członków byłych partnerów stowarzyszonych (zob. funkcjonowanie), klucza podziału członków lub przydziału miejsc. Ta procedura uproszczona mogłaby przybrać formę decyzji EUWT podejmowanej jednomyślnie, którą mogłyby zakwestionować wyłącznie odpowiednie władze krajowe.

39. Proponuje, by promować, a nawet umożliwić, z zachowaniem należytej ostrożności, udział w EUWT lub współpracę z nimi podmiotom prywatnym (lub półprywatnym), które ze względu na realizowane przez siebie zadania przyczyniłyby się do rozwoju działalności i wdrożenia celów EUWT – mogłyby to być przedsiębiorstwa zajmujące się świadczeniem usług w ogólnym interesie gospodarczym w ramach powierzenia wykonania usług publicznych lub w ramach partnerstw publiczno-prywatnych. Podmioty prywatne (lub półprywatne) muszą przestrzegać w każdym razie zasady przejrzystości, równych szans i niedyskryminacji, zwłaszcza w zakresie udzielania zamówień i zatrudnienia.

40. Wskazuje na konieczność lepszego informowania na poziomie europejskim o konwencjach i statutach EUWT i publikowaniu ich w całości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (seria C), co zapewni większą pewność prawną stronom trzecim z całej UE i lepsze rozpropagowanie nowej konstrukcji.

41. Zaleca jednocześnie, by Komisja zajęła się dodatkowo uzupełnieniem przepisów samego rozporządzenia (WE) celem wyjaśnienia nieokreślonych koncepcji prawnych, wypełnienia luk oraz ogólnie wyraźniejszego powiązania ewentualnego tworzenia EUWT ze spójnością lokalną i/lub regionalną, a przy tym podkreślenia dobrowolnego charakteru EUWT.

42. Uważa, iż organom zarządzającym programami należy przypomnieć i jasno stwierdzić w przyszłym zmienionym rozporządzeniu o EUWT (WE) nr 1082/2006, że EUWT nie mogą być pod żadnym pozorem dyskryminowane, jeśli chodzi

o udział we wspólnotowych inicjatywach, procedurach przetargowych i programach, tym bardziej, że już sam fakt istnienia EUWT świadczy o uznanym trwałym ugrupowaniu europejskim, które spełnia zwyczajowe wymogi dotyczące cech ponadnarodowych.

43. Ubolewa nad rozpowszechnionym narzucaniem przestarzałych modeli, takich jak podpisywanie nietypowych konwencji oraz podejścia opartego na pojęciu lidera projektu, podczas gdy w rzeczywistości działa grupa, która często musi wykonywać skomplikowane manewry prawne, by wypłacić zaliczki, zlikwidować długi i przygotować niezbędne uzasadnienia, mimo że oznacza to w przypadku projektów koszty administracyjne i koszty związane z zarządzaniem.

44. Nalega, by uwzględnić zalecenia poczynione we wspomnianej opinii Mercedes Bresso, w tym w punktach 48 i 49. Partnerzy EUWT powinni zagwarantować, że po wygaśnięciu współfinansowania wspólnotowego współpraca w ramach ugrupowania będzie kontynuowana w sposób niezależny, tak aby bez dodatkowego obciążania publicznych wydatków UE zwiększyć administracyjną i gospodarczą efektywność zarządzania oraz zapewnić większą spójność i integrację na poziomie terytorialnym.

45. Wnosi o zniesienie kryterium odległości (150 km) stosowanego w klasyfikacji wysp i regionów najbardziej oddalonych jako regionów przygranicznych kwalifikujących się do włączenia do programów finansowania współpracy transgranicznej w ramach celu polityki spójności, którym jest współpraca terytorialna, czy też w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i w ramach planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa.

46. Wzywa do przeprowadzenia przeglądu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 dotyczących udziału jednostek terytorialnych z krajów trzecich. Proponuje zwłaszcza, by przewidziano możliwość ustanowienia dwustronnych EUWT między samorządem z państwa członkowskiego a samorządem z kraju niebędącego członkiem Unii Europejskiej ubiegającego się o członkostwo UE, bądź należącego do europejskiego obszaru gospodarczego czy też uczestniczącego w programie polityki sąsiedztwa lub szerszego sąsiedztwa Unii Europejskiej. Ponadto wzywa do przyjęcia na mocy prawa międzynarodowego odpowiednich nowych przepisów europejskich, umożliwiających jednostkom terytorialnym z państw trzecich, włącznie z tymi, które mają specjalne związki z UE, udział w EUWT w charakterze pełnoprawnych członków.

47. Przypomina, że w celu włączenia jednostek terytorialnych państw trzecich do EUWT odpowiednim postępowaniem byłoby zawarcie międzynarodowych umów między UE a tymi krajami, zgodnie z postanowieniami tytułu V piątej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

48. Dzięki temu UE zyskałaby na spójności i wewnętrznej sile, by stawić czoła zbliżającym się wyzwaniom zewnętrznym na coraz bardziej konkurencyjnych międzynarodowych rynkach towarów i usług, na których gospodarki wschodzące nadal ponoszą mniejsze koszty strukturalne i dysponują przewagą konkurencyjną, gdyż nie doświadczają aż tak poważnego procesu starzenia się społeczeństwa i zmniejszania odsetka osób aktywnych zawodowo.

Wartość dodana KR-u w procesie rozwoju EUWT

49. Komitet może znacząco ułatwić tworzenie EUWT oraz odegrać ważną rolę mediacyjną, doradczą i promocyjną. Należy

zachęcać KR, by nie ustawał w wysiłkach na rzecz tworzenia EUWT, jak też m.in. wspierał europejską sieć ekspertów technicznych i przedstawicieli politycznych oraz międzyinstytucjonalne forum.

50. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Prezydium KR-u 26 stycznia 2011 r. o utworzeniu platformy EUWT KR-u, w ramach której można by przeprowadzać stałą ocenę wdrażania rozporządzenia (WE) nr 1082/2006 i ewolucji samych ugrupowań, tak aby przygotować się na nowy etap mający rozpocząć się 1 stycznia 2014 r.

Bruksela, 27 stycznia 2011 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO
